

Daniel v jámě se lvy

Dagmar Kretz

setkání s biblickým textem pro mladší děti

Pomůcky: „zlatá“ obruč, proužky žlutého papíru, červené šátky, příp. červené provázky, dekorační materiál

1.

Pozdravíme se.

Ukážeme dětem „zlatou obruč“ a vybereme jednu z činností, ve kterých vynikne, že obruč vytváří obraz „vzácného“ prostoru:

- Obruč si podáváme a každý, kdo chce, se do ní „zarámuje“.
- Obruč si předáváme ve vodorovné poloze „jako stůl“ a navzájem si něco přejeme.

2.

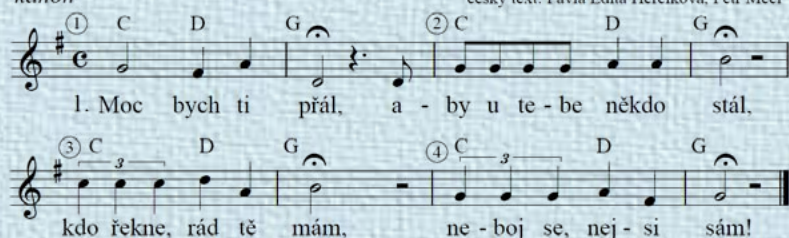
Obruč položíme doprostřed a jedno dítě se do ní může postavit.

Pokud je to vhodné, zazpíváme píseň:

Moc bych ti přál

kánon

hudba a text: K. Rose, D. Jöcker
český text: Pavla Edita Herciková, Petr Mecl

1. Moc bych ti přál, a - by u te - be někdo stál,
kdo řekne, rád tě mám, ne - boj se, nej - si sám!

2. Moc bych ti přál, aby u tebe někdo stál,
kdo řekne, tady jsem, neměj strach, neboj se!

Kdo by ti určitě ještě také přál nebo zazpíval něco hezkého? Kdo má pro tebe takové „vzácné“ místo – ale ne tady, třeba doma nebo někde jinde.

Dítě pak může vyslovit, příp. pošeptat konkrétní jméno. Děti tak mohou přemýšlet o konkrétních blízkých lidech, rodičích, prarodičích, příbuzných.

Děti se vystřídají.

Přemýšlíme, jak by se ta „zlatá“ obruč mohla jmenovat jinak.

Vytváříme společně jednoduché metafory. Např. Kruh bezpečí. Poklad. Prstýnek. Prsten přátelství. Apod.

Když nás má někdo rád, je náš dobrý přítel, neublíží nám a neopustí nás.

U něj jsme v bezpečí.

Dramatizace:

Jedno dítě se postaví do obruče. Ostatní děti budou představovat nějaké nebezpečí. Můžeme jim dát k dispozici rytmické hudební nástroje.

Platí dvě pravidla:

„Nebezpečí“ může být hlasité a divoké, ale nesmí překročit hranici obruče.

Když dítě uprostřed zvedne ruku, znamená to povel k tichu. Děti se mohou vystřídat. Přemýšlíme: Jaké to bylo? Co bylo nejtěžší? Vadilo ti, když jsi představoval/a nebezpečí pro svou kamarádku/kamaráda?

Podle časopisu vyprávíme nebo přečteme příběh o Danielovi:

Daniel bydlel daleko od svého domova. Žil v cizí zemi a v cizím městě, protože sem byl násilím odvezen. V té době vládl v babylónském království král Darjaveš. Měl mnoho správců, kteří dávali pozor, aby lidé dodržovali královské zákony a nařízení. Na tyto správce dohlíželi tři vyšší úředníci a Daniel, i když žil v zemi jako cizinec, byl jedním z nich. Král si ho velmi vážil. Daniel byl moudrý a král se na něj mohl kdykoli spolehnout. Proto se jednoho dne rozhodl, že Daniela ustanoví nejvyšším úředníkem celého království a jmenuje jej svým nejbližším rádcem.

Kolem obruče položíme proužky žlutého papíru tak, aby se její barva a tvar zvýraznily. Daniel se tak mohl stát druhým nejvýznamnějším člověkem v celé zemi. Když to ale ostatní úředníci a správce zjistili, naplnila je zloba a závist. „Musíme zabránit tomu, aby měl Daniel takovou moc! Nesmí se stát nejvyšším a nejoblíbenějším rádcem.“ rozhodli se. Dali hlavy dohromady a společně přemýšleli. „Musíme najít nějakou záminku, abychom ho u krále pomluvili. Pak se ho snadno zbavíme.“ navrhl jeden. „Nebude snadné na Daniela něco najít.“ váhal druhý. „On přece nic špatného ani zakázaného neudělal. Každý ví, že Daniel je slušný člověk!“ „Máš pravdu,“ řekl další vyšší úředník, „Daniel je pověstný svou poctivostí a oddaností králi. Ale copak není stejně tak známý svou zbožností a věrností Bohu? Copak není tomu Bohu, ke kterému se každý den modlí, věrnější než svému králi?“ „Ano! A právě to se nám bude hodit. Z toho jej obviníme!“ zajásali a tiše se rozešli. Hned příští den úředníci a správce pospíchali ke králi. „Nejvyšší králi, budiž věčně živ!“ klaněli se mu. „Vyslechni laskavě naši moudrou radu!“ přetvařovali se a snažili se mu zavděčit. „Vydej nové nařízení, že jen ty a nikdo jiný, náš králi, jsi hodný úcty a klanění. Udělej konečně ve své zemi pořádek. Jinak si kdekdo uctívá kdekoho a ne tebe! To ohrožuje tvou královskou moc!“ Králi se návrh, že v jeho zemi nesmí být uctíván nikdo jiný než on sám, zalíbil a přikázal: „Napište takový zákon!“ Král dal na listinu svou královskou pečeť a nechal zákon rozhlásit. Správce pak začali dohlížet, aby jej všichni obyvatelé dodržovali. Kdo nařízení, že bude uctívat jen krále a nikoho jiného, porušil, byl tvrdě potrestán. Když se o tom Daniel dověděl, začal mít starosti. Od dětství se každý den modlil k Bohu tak, jak se modlili jeho rodiče a jak jej to také naučili. Byla to pro něj vzpomínka na domov a Daniel v těch chvílích Bohu s důvěrou vyprávěl o všem, co prožíval. Vyprávěl mu o svých velkých i malých radostech a starostech, radil se s ním o svých rozhodnutích a svěřoval mu svá tajemství. Bůh byl jeho vzácný přítel a přátelé se neopouštějí! Daniel si byl jistý: „Nikdo mu nemůže toto přátelství zakázat. Bůh je důležitější než tento zákon!“ Daniel zůstal Bohu věrný a třikrát denně s ním dál v modlitbě rozmlouval, klaněl se mu a děkoval.

Obruč vyplníme červeným šátkem, příp. kolem ní položíme červené provázky do tvaru srdce.

Nechtěl se schovávat. Byl zvyklý mít celou dobu, kdy se modlil, všechna okna svého domu, která vedla směrem k jeho domovu, k Jeruzalému, dokořán otevřená. Tak ho také jeho nepřátelé brzy přistihli a rychle to běželi oznámit králi. „Veliký králi, copak nové nařízení

už neplatí?“ ptali se ho. „Platí!“ odpověděl král. „Daniel ho porušuje a místo tebe uctívá svého Boha. Dokonce třikrát za den!“ rozhořčeně žalovali. Když to král uslyšel, mrzelo ho to: „Proč právě Daniel? Ten Daniel, kterého mám tak rád a kterému tolik věřím?“

Celý den přemýšlel, jak by mu mohl svým rozhodnutím trest ulehčit, ale Danielovi nepřátelé ho nenechali v klidu. „Králi, zákon, který jsi podepsal, je přece neporušitelný!“ provokovali krále rozhořčení rádcové a správci. Král už se nemohl vymluvit, ani couvnout. S těžkým srdcem rozhodl: „Daniela zatkněte a hodte ho lvům!“ Dva silní muži okamžitě vyběhli, přivedli Daniela k jámě se lvy a hodili ho tam. Král na něj do jámy smutně zavolal: „A teď ať tě ten tvůj Bůh zachrání!“ Pak muži zatížili jámu velkým kamenem. Král se vrátil do svého paláce a byl nešťastný. Už si neměl s kým povídat, nechutnalo mu jídlo a v noci nemohl spát. Daniel zatím seděl na dně jámy. Všechny tento nečekaný a krutý trest vyděsil a sám Daniel se třásl strachy. Lvi chodili neklidně kolem něj a divoce se na něj dívali. Vrčeli a hladově otevírali své tlamy. „Bože můj, Bože můj, pomoz mi přece!“ úpěnlivě prosil Daniel a plakal.

Proužky žlutého papíru, které leží vně obruče, otáčíme tak, aby byly ve tvaru „lvích zubů“ nebo „lví hřívý“. Kdo chce, může vyslovit, co si asi Daniel myslel, jak se mohl modlit.

Po nějaké chvíli se lvi uklidnili a přestali si Daniela všímat. Lehli si do kouta a usnuli. Tak uběhla strašlivá noc. Hned ráno pospíchal král ke lví jámě a už zdaleka volal: „Danieli, můj milý Danieli! Zachránil tě Bůh?“ „Veliký králi!“ ozval se Daniel z jámy. „Lvi mně nic zlého neudělali. Můj Bůh jim zavřel tlamy. Zachránil mě, protože ani já jsem nikomu nic zlého neudělal. A ani vůči tobě, králi, jsem se neprovinil.“ Král se z celého srdce zardoval. Už nedoufal, že se někdy s Danielem setká. Bůh ho zachránil! „Rychle vytáhněte Daniela z jámy,“ přikázal svým služebníkům, „a lvům hodte jeho nepřátele!“ Když Daniela vytáhli, byl živ a zdrav a neměl na sobě jediné škrábnutí. Zachránil se. Důvěřoval Bohu a Bůh jej neopustil. Stál při něm i v té největší nouzi a ochránil jej i před hladovými zvířaty. Král poznal, že Danielův Bůh je mocný a věrný a že se na něj může kdykoli spolehnout. Tato událost krále tak přesvědčila, že vydal nové nařízení a nechal je vyhlásit po celé zemi: „Všichni obyvatelé mého království ať mají v úctě Danielova Boha, neboť tento Bůh je silný a mocný!“ Daniel se stal nejvyšším rádcem a všichni si jej velice vážili. Bůh mu daroval ještě dlouhý a bohatý život.

3.

Kdo chce, může si pomocí výkladového materiálu znázornit, nebo nakreslit místo, kde se cítí být v bezpečí, „i kdyby kolem něj chodili lvi“.

4.

K závěrečné modlitbě můžeme použít text z DUHY:

Dobrý Bože,

když mám strach, neopustíš mě. Když je někdo ke mně nespravedlivý, zastaneš se mě.

Když nevím, jak dál, podržíš mě. Když mi připadá, že je všechno ztraceno, poradíš mi.

Když mě zradí kamarádi, nezradíš mě. A když na Tebe zapomenu, nezapomeneš na mě.

Amen.